

Sygn. akt I ACa 412/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik (spr.)
Sędziowie:	SSA Maria Kus-Trybek SSA Jerzy Bess
Protokolant:	st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.**

przeciwko **R. P.**

o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 13 czerwca 2013 r. sygn. akt I C 524/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I ACa 412/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. w pozwie z dnia 26 marca 2013 roku (data nadania w urzędzie pocztowym) wniosła o zwolnienie spod egzekucji samochodu osobowego marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zajętego w dniu 7 sierpnia 2012 r. na wniosek pozwanego R. P. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa - Podgórze w Krakowie R. B. w sprawie KM 286/12 oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Na uzasadnienie swojego żądania strona powodowa wskazała, iż pismem doręczonym jej w dniu 27 lutego 2013 r. została zawiadomiona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Podgórze w Krakowie R. B.,

iż w toku egzekucji prowadzonej z wniosku pozwanego przeciwko jego dłużnikowi B. G. dokonano zajęcia ruchomości znajdujących się we władaniu dłużnika, w tym w/w samochodu, którego właścicielką jest strona powodowa. Strona powodowa oświadczyła, iż nabyła przedmiotowy samochód w dniu 24 października 2011 roku od (...) K. L., A. L., (...) Spółki jawnej, który następnie umową z dnia 26 października 2011 roku, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, oddała w leasing na rzecz spółki (...)Sp. z o.o., której członkiem zarządu pozostaje dłużniczka pozwanego – B. G.. W listopadzie 2011 roku pojazd został zarejestrowany pod numerem (...). Następnie podniosła, iż pismem z dnia 28 lutego 2013 r. wezwała pozwanego do zwolnienia zajętego przedmiotu spod egzekucji, co jednak pozostało bez odpowiedzi.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany, powołując się na przepis art. 841 § 3 k.p.c., stwierdził, iż strona pozwana uchybiła miesięcznemu terminowi do wniesienia powództwa. Pozwany wskazał, iż strona powodowa już w dniu 24 sierpnia 2012 r. wiedziała o zajęciu przedmiotowego samochodu stanowiącego jej własność, ponieważ w piśmie z tej daty adresowanym do pozwanego poinformowała go, iż otrzymała od swego klienta - (...)Sp. z o.o. z siedzibą w C. zawiadomienie o zajęciu przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Podgórze samochodu osobowego marki A. (...). Zatem najpóźniej w dniu 24 września 2012 roku upłynął miesięczny termin do wniesienia powództwa o zwolnienie przedmiotu spod egzekucji.

Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo i zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 3.836,27 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. w dniu 24 października 2011 r. nabyła samochód marki A. (...) od (...) K. L., A. L., G. L. Sp. j. z siedzibą w S.. W dniu 26 października 2011 r. strona powodowa zawarła z (...)Sp. z o.o. z siedzibą w C. umowę leasingu nr (...), na podstawie której strona powodowa oddała do używania spółce (...)Sp. z o.o. wskazany powyżej samochód. Prezesem zarządu (...)Sp. z o.o. z siedzibą w C. była B. G., dłużniczka pozwanego.

W dniu 7 sierpnia 2012 r., w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego do sygn. Km 286/12 z wniosku wierzyciela R. P. przeciwko dłużnikowi B. G., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Podgórze w Krakowie dokonał zajęcia przedmiotowego samochodu osobowego. Pismem z dnia 21 stycznia 2013 r., doręczonym w dniu 27 lutego 2013 r., komornik sądowy zawiadomił stronę powodową o zajęciu samochodu.

W piśmie z dnia 24 sierpnia 2012 r. strona powodowa poinformowała pozwanego o otrzymaniu od swego klienta (...)Sp. z o.o. z siedzibą w C. zawiadomienia, że samochód marki (...)Quatro o numerze rejestracyjnym (...) został zajęty w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku pozwanego przeciwko dłużniczce B. G.. Wezwała pozwanego o zwolnienie zajętego samochodu z postępowania egzekucyjnego, ponieważ nie jest on własnością dłużniczki a własnością (...) Spółki z o.o. Dalej, w tymże piśmie z dnia 24 sierpnia 2012 roku powodowa spółka wezwała pozwanego, aby skierował wniosek o zwolnienie zajętego przedmiotu do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Podgórze w Krakowie przy ulicy (...), jednocześnie zastrzegając, że brak zwolnienia ruchomości spod egzekucji spowoduje konieczność wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego.

Pismem z dnia 28 lutego 2013 r. (doręczonym w dniu 6 marca 2013 roku) pełnomocnik strony powodowej wezwał pozwanego R. P. do zwolnienia spod egzekucji zajętego samochodu stanowiącego własność Spółki z o.o. (...) – 2 z siedzibą w K..

Powyższy stan faktyczny sąd I instancji ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony oraz zalegających w aktach postępowania egzekucyjnego o sygnaturze KM 286/12 wskazując, że ich rzetelność i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a sąd również nie miał wątpliwości co do ich wiarygodności.

W swych rozważaniach prawnych sąd I instancji, powołując art. 841 § 3 k.p.c., wskazał, że doszło do przekroczenia przez stronę powodową miesięcznego terminu do wniesienia powództwa, co skutkuje jego oddaleniem. W szczególności sąd liczył ten termin do dnia 24 sierpnia 2012 r., kiedy to, jego zdaniem, strona powodowa posiadała wiedzę o zajęciu samochodu stanowiącego jej własność, gdyż jednoznacznie wiedzę tę wyraziła w piśmie z tej daty kierowanym do pozwanego.

Uzasadniając orzeczenie o kosztach procesu sąd I instancji powołał art. 98 k.p.c. i wskazał, że zasądzona kwota wynika z przedłożonego przez pełnomocnika spisu kosztów.

Wyrok powyższy został zaskarżony w całości przez stronę powodową, która zarzuciła naruszenie przepisu postępowania, a to art. 841 § 3 k.p.c. poprzez „błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że nie ulega wątpliwości, iż powódka dowiedziała się o naruszeniu jej prawa najpóźniej w dniu 24 sierpnia 2012 r., a zatem po upływie prekluzyjnego terminu, co stanowiło podstawę oddalenia powództwa” oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności pismo z dnia 24 sierpnia 2012 r. potwierdza, że o zajęciu przedmiotowego samochodu powódka wiedziała już w dacie sporządzenia tego pisma. W konkluzji strona powodowa domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, względnie jego uchylenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwany wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz od strony powodowej kosztów postępowania za drugą instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest oczywiście bezpodstawny. Strona powodowa nie twierdziła, że pismo z dnia 24 sierpnia 2012 r. skierowane do pozwanego nie pochodziło od niej. Treść tego pisma (k. 38) nie pozostawia najmniejszych wątpliwości, że w chwili jego sporządzenia strona powodowa posiadała wiedzę o fakcie zajęcia jej samochodu(...)nr rej. (...) oraz o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym, w toku którego zajęcie to nastąpiło. W piśmie tym strona powodowa nie tylko jednoznacznie określa samochód, który został zajęty, ale także wskazuje strony postępowania egzekucyjnego, komornika, który postępowanie to prowadzi, wraz z adresem jego kancelarii i sygnaturą akt komorniczych, przesyła przy tym piśmie kopię faktury zakupu samochodu oraz wzywa wierzyciela o złożenie do komornika wniosku o jego zwolnienie spod egzekucji, a kopię tego pisma kieruje wprost do komornika prowadzącego egzekucję. Tak precyzyjne informacje może posiadać tylko osoba, która ma jednoznaczną wiedzę o zaistniałym fakcie zajęcia pojazdu, a zawarte w uzasadnieniu zarzutów apelacji twierdzenia strony powodowej, że pismo to oparła jedynie na przypuszczeniach są oczywiście nieprawdziwe.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny przyjmuje ustalenia poczynione przez sąd I instancji za własne i czyni podstawą swego rozstrzygnięcia.

Drugi z zarzutów apelacji, sformułowany jest jako zarzut naruszenia prawa procesowego, a to art. 841 § 3 k.p.c., jakkolwiek wskazanie, na czym naruszenie to polega, nie dotyczy jakiegokolwiek przepisu prawa, ale dotyczy ustaleń faktycznych. Co więcej, zarzut ten jest wewnętrznie sprzeczny, gdyż sąd I instancji istotnie ustalił, że strona powodowa dowiedziała się o naruszeniu jej praw w dniu 24 sierpnia 2012 r., ale przyjął, że data ta stanowi początek biegu terminu z art. 841 § 3 k.p.c., nie zaś, jak to wynika ze sformułowania zarzutu, że dowiedzenie się o naruszeniu prawa nastąpiło po upływie terminu określonego powołanym przepisem. Tak absurdalne sformułowanie zarzutu w istocie mogłoby zwalniać sąd II instancji od jego rozważenia. Sąd Apelacyjny ma jednak na uwadze, że z uzasadnienia zarzutów apelacji i ustnego wyводу na rozprawie apelacyjnej wynika, iż strona powodowa kwestionuje wykładnię art. 841 § 3 polegającą na przyjęciu, że źródło wiedzy o naruszeniu prawa nie ma znaczenia dla zastosowania tego przepisu, a twierdzi, że jedynie wiedza pochodząca z pism urzędowych, pochodzących od organu prowadzącego egzekucję, powoduje rozpoczęcie biegu terminu prekluzyjnego przez ten przepis określonego. Także i tak rozumiany zarzut apelacji jest bezzasadny. Powołany przepis stanowi, że powództwa przewidzianego w art. 841 § 1 k.p.c. nie można wnieść po

upływie miesiąca od dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. To sformułowanie nie pozostawia wątpliwości co do tego, że źródło tej wiedzy jest obojętne, a istotne jest tylko, że jest to wiedza, a nie przypuszczenia lub możliwość dowiedzenia się. Gdyby bieg terminu rozpoczynało urzędowe zawiadomienie o zajęciu przedmiotu, ustawodawca bez wątpienia jednoznacznie wskazałby na taki wymóg. Dostrzec trzeba, że art. 847 § 2 k.p.c. nakazuje komornikowi zawiadomienie o zajęciu ruchomości osób wskazanych przez dłużnika. Gdyby zatem dopiero ta czynność komornika inicjowała bieg terminu do wniesienia powództwa ekscydencyjnego, ustawodawca wskazałby, że termin ten biegnie od chwili powiadomienia osoby uprawnionej przez komornika o zajęciu rzeczy.

Z powyższych przyczyn apelacja jest bezzasadna i na podstawie art. 385 k.p.c. podlega oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 2.700 zł odpowiadającą wynagrodzeniu pełnomocnika – radcy prawnego ustalonemu w stawce minimalnej określonej na podstawie przepisów § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.